

МЕТОДИКА АТЕСТАЦІЇ ПЕДАГОГІЧНИХ ПРАЦІВНИКІВ ВНЗ І-ІІ РІВНЯ АКРЕДИТАЦІЇ

Салогуб О.В., *методист*

Політехнічний технікум Конотопського інституту СумДУ

Аналіз існуючої практики проведення атестації педагогічних працівників показує, що вплив цього процесу на рівень навчально-виховного процесу у ВНЗ може бути як позитивний, так і негативний. Позитивний - можливий за умови суворого дотримання усіх нормативних вимог до організації та проведення атестації. Він сприяє підвищенню ефективності навчально-виховного процесу, покращенню його загальних результатів. Негативний - можливий за умови неякісної організації та формального проведення атестації. Внаслідок вище зазначеного виникає необхідність вивчення проблеми якісної організації, в тому числі розробки методики процесу атестації педагогічних працівників на рівні ВНЗ.

Атестація викладачів передбачає комплексне оцінювання їхньої професійної діяльності, визначення відповідності займаній посаді та рівню кваліфікації. Досвід організації і проведення атестації педагогічних працівників розкрили такі автори, як С.Болтівець, І.Буртовий, Б.Зязін (критерії оцінювання теоретичної і практичної підготовки кадрів), С.Денисюк, В.Захарчук, О.Кононенко, О.Круцило, О.Перехейда, Н.Шкарпітко (досвід атестації педагогічних працівників Харківської та Київської областей), О.Онуфрієвої (історико-методологічні засади дослідження атестації вчителів), О.Рябової (проблеми, пов'язані з атестацією педагогічних працівників), О.Смирнова (роз'яснення щодо встановлення кваліфікаційних категорій) тощо [1].

Атестація як складова системи підвищення кваліфікації педагогічних працівників сьогодні стала звичним явищем освітянського життя. У кожному освітньому закладі чи установі склалися свої підходи до атестаційного процесу, сформувався власний досвід.

Нерідко атестацію розглядають як деякий одноразовий зріз професійного стану педагогічного працівника. Поряд з цим спостерігається й інший підхід, коли атестація є стимулом і засобом підвищення кваліфікації разом з визначенням його професійного рівня, тобто розрахована на ріст майстерності педагога, на розвиток його загальнопедагогічних, дослідницьких умінь і навичок.

Тому доцільно виділити два варіанти атестації. **Перший - діагностичний, оцінний**, що має на меті визначення нинішнього рівня професійної кваліфікації педагогічного працівника і встановлення на цій основі його кваліфікаційної категорії. **Другий** теж зберігає оцінну функцію, але разом з тим має **розвивальний, навчальний, перспективний характер**: він прагне підвести того, хто атестується, до необхідності й можливості більш повного розкриття його творчого потенціалу, до більш високого рівня професійної майстерності, чого не може дати просте оцінювання, визначення його нинішнього рівня.

Особливої уваги потребує методика діагностики професійної діяльності викладачів ВНЗ І-ІІ р.а. в період його атестації. При цьому, вважаю за доцільне, при узагальненні отриманих даних виділити предметний і психологічний комплекс.

До предметного комплексу відносять діагностику професійної компетентності педагога як його здатність виконувати професійні функції.

Важливе місце у діагностиці професійної компетентності педагога посідає і психологічний комплекс. Це пояснюється тим, що професійна компетентність - це виявлення готовності до педагогічної діяльності, ставлення до справи, особисті якості, а також прагнення до нового, творчого осмислення своєї праці. Вона визначається не тільки професійними базовими знаннями та вміннями педагога, але й ціннісними орієнтаціями, мотивами його діяльності, розумінням ним себе й оточуючого світу, стилем взаємовідносин з людьми, з якими він працює, його загальною культурою та здатністю до розвитку свого творчого потенціалу.

Таким чином, осмислюючи проблему якісної організації атестації педагогічних працівників у ВНЗ І-ІІ р. а., ми дійшли висновку, що результати атестації залежать від ретельного планування атестаційної роботи та вмілого застосування різних методик діагностики професійної діяльності викладачів.

1. Круцило О. Атестація педагогічних працівників: Метод. посіб. / О. Круцило, В. Захарчук. – К.: Шк. світ, 2006. – 176 с.